

Останні дні : роман

Адам Невілл

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

Переклад — Ната Гриценко

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

ПРОЛОГ

Денвер. 3 березня 2011 року

І жінка чула цих давніх друзів, що шкрябалися у віддалених і не дуже віддалених кімнатах її будинку. Давніх друзів, яких вона намагалася забути довше, ніж мала сили пам'ятати. Доки не зрозуміла, що її життя було одним тривалим очікуванням, коли ті нагодяться й розпочнуть справи, які так жадали закінчити. Бо давні друзі ніколи не забували. Вони прибували без запрошення і з'являлися майже без попередження. Приходили після настання темряви й ніколи не відпускали.

Останнім часом давні друзі стали сміливішими й сильнішими. Майстерніше пробиралися всередину. Проходили повз. Сьогодні їхні рухи натякали, що візит завершальний — кінцівка поступового возз'єднання.

Заплющивши очі, жінка зітхнула й підтримала свою вагу, поклавши долоню на одвірок. Глянула вгору: рішучість зробила тіло достатньо жорстким, щоб вона могла ступити крок усередину будинку. Тоді ще один. І ще один.

Стоячи біля підніжжя сходів свого неосвітленого будинку, досі в пальті й черевиках, вона зиркнула вгору в темряву, що згущувалася на вершині сходів. Вона прислухалася з напруженим зосередженням, яке можуть викликати вуха наляканої. Однак також наслухала з поклоєм втомленої.

Найближчий вуличний ліхтар єдиний кидав своє найтонше зовнішнє світло, та й те ніколи не просочувалось в глибину коридору крізь відчинені парадні двері. Удалині прискорилося машина, і жінка пошкодувала, що зараз не в ній. Вона обернула голову та глянула на безлюдну вулицю. І її охопила потужна спонукка побігти кудись, де досі увімкнене світло й де обличчя людей усміхатимуться чи розмовлятимуть, чи просто будуть мовчати. Вона до болю хотіла бути з ними й належати до їхніх

пересічних життів. Жінка напружилася в очікуванні, коли її охопить звичне бажання втечі. Переставила одну ногу до відчинених дверей. Але не іншу. Стояла непорушно. Стояла на своєму.

Бо вона проклята, мов привид останнього дня своєї зайнятості. Примара, пристановище якої самі лише порожні кімнати безлюдного існування. Тінь, що спостерігала за світом з іншого місця, наполовину в цьому світі й наполовину в іншому, дослухаючись до звучання всіх яскравих і ясних голосів, але ніколи не доєднуючись власним. Вона боролася дужче за інших. Витримала те, що не подужали інші.

У неї раптово вдерлися жаль і його супровідна безнадійність. Життя з наслідками дій, учинених раніше знайденого сенсу та досвіду, сильно впливало на будь-що, достатньо схоже на марудність. Неважливо, скільки разів вона поверталася в минуле, додавала припущення чи видобувала деталі; минуле закам'яніло й завжди обіцяло привести її просто туди, де вона наразі стояла на самоті. Жінка вирішила, що майже готова до того часу. Глитнула й дістала із сумочки холодну вагу тридцять восьмого калібру. І це ж треба — вона з тих, кому пощастило.

Це був третій будинок, який жінка винайняла за останні п'ять місяців під фальшивим іменем, і вона втратила завдаток за всі через знаки на стінах, нанесені давніми друзями. Три дні тому вона спустилася зі спальні в холодний дім без електрики. Сходи в підвал у коридорі просочилися смородом зіпсованої води й попелища. Жінка знайшла прогризені дрти під щитком у підвалі. А стіну за пошкодженими кабелями вкривали незрозумілі плями, переважно сухі, і вона замалювала їх чорною фарбою. Одночасно вона заплющувала очі та плакала, хльостаючи щіткою по стіні.

Й осьде ми, дівчинко.

Гуп гуп гуп гуп. Тепер шалено, щонайменше в одній кімнаті нагорі. Певно, у її спальні. Жінка згадала вечірку над тонкою

стелею кімнати в motelі, яку вона колись орендувала в Лос-Анджелесі — вже давно, уже навіть тоді на втіках. Те приглушене тупотіння ніг, раптові верески й вибухи сміху незнайомих, які мали на меті хіба що нагадати жінці про її відокремленість від життя й водночас не давали їй спати. Однак тут нагорі, у цьому будинку — її останньому прихистку — не було тієї вечірки, яку б вона хотіла відвідати.

Вони точно були в її кімнаті. Рішуче гупання, стримуване постілля, перетворилося на гуркіт, коли щось запорпалося на її ліжку. Зі столика поруч скинули речі.

Жінка відірвала сухий язик від піднебіння, ковтнула клубок у горлі. Притулилася кулаком до стіни, доки не минуло запаморочення. Тоді розвернулася й зачинила парадні двері. Зачинилася всередині. З ними.

Ще один із непроханих відвідувачів спробував піднятися з підлоги на кухні. Жінка чула це з-за зачинених дверей у кінці коридору. Метушня, зовсім як в останніх двох винайманих квартирах, звідки потім майже одразу ж втекла посеред ночі. Звуки, від яких на думку спадав образ маляти антилопи, яке вона колись бачила по телевізору, — з ногою, зламанною щелепами крокодила, — що рвучко намагалося вивільнитися з води.

Замислившись, посунуть вони на неї на чотирьох чи на двох, жінка підняла пістолет і підійшла до підніжжя сходів. Підтримала робочу руку іншою, як училась у тирі, спрямувавши дуло вгору. Напоготові.

Жінка заспокоїла розум і дала своїм останнім думкам знайти спогад про свого хлопчика й ту ніч, коли вона несла його крізь холодну пустелю, притиснувши до грудей. Так давно, але вона як учора пам'ятала його сопіння, його тепло, маленьку руку, що вчепилась у її смоляне волосся. Воно опускалося в ті дні аж до пояса та прикривало дитя, мов водоспадом. Цей хлопчик також зав-

жди знав, хто його матір. Неважливо, що вони робили, щоб цього не сталося, не входьте в оману: він завжди знав. І вона винесла свого хлопчика геть.

Жінка всміхнулася крізь сльози. Втягнула в себе повітря.

— Ну давай, суко! — закричала на те, що частково показалося, туманно увиразнюючи болісні рухи на горішній сходинці.

На сходах згорталася темрява: вони принесли її із собою з безпросвітного місця між тут і деінде. І непроханий гість у своїй захисній вуалі послуухався її та спустився до неї на чотирьох, обернувши обличчя вгору.

Та поки він долав коротку відстань між ними, жінка запхнула холодне дуло пістолета собі в рота. Відчула його десь за очима й натиснула на спусковий гачок.

• • •

Далі — у повній книжці «Останні дні : роман».

nashaknyga.com.ua